

Ала ти криеш нещо от мене. Познавам. Говори! Какво има?

— Защо твоите латини още протакат работата и не уредят въпроса с наместничеството? Ето, ако свадбата между Бодуен и Елена беше вече извършена, като първо условие за влизане в сила на договора, ти трябваше сега да им идеш на помощ против намеренията на Комнен. Защо се бавят, Какво чакат?

— Всичко е готово. Вчера дойдоха пратеници от наместника, с дарове за Елена и писмо, в което съобщаваха, че свадбата ще стане до Петровден.

— Хайде, сега пък Петровден! Нали беше уж определено Великден — севастократорът скоочи, отиде към брат си, опря ръка на рамото му. — Знаеш ли, че в Перуджия имало таен съвет между папата, Жан дьо Бриен и пратеници на Константиновград?

Царят навъси, чело, прехапа устни. Остана за миг поразен и гневен. След това ведрина порази лицето му.

— Какво от това?

— Как? Нима не разбираш, че те кроят нещо против нас? Ако им беше чиста работата, щяха да известят и на тебе — бъдещият наместник.

— Ти право каза — бъдещият. Ала не още наместник. Затова аз още нямам право да се меса в държавните им тайни. Може би искат да сключат съюз с папските войски и вожда им Жан дьо Бриен, против общите си врагове. А те се знаят кои са: за едните Фридрих, за другите Комнен.

Дъждът бе престанал.

От градините се издигаше остър дъх на теменуги и седефче, неясен глъч на палави детски гласове.

Асен се обърна към сина си:

— Искаш ли да поиграеш в градината? Сестра ти е долу...

Ала момчето отказа. С напрегната жажда то слушаше разговора, който възбуждаше любопитството му повече, отколкото другите можеха